

— Щомъ си мераклия, ще ти го разкажа. Презъ Лѣто Господне 1191 единъ нашъ царь ли билъ, боляръ ли билъ, не се помни, решилъ да построи черква въ честь и слава на Господа нашего Иуса Христа. Палатътъ или заселището на този незнаенъ царь или боляръ билъ наблизу до града ни.

— Ами, кжде е сега този палатъ, отче?

— Нѣма го, Петьо, защото преди много години, когато се юрнали поганцитѣ и взели да поробватъ земитѣ ни, запалили този палатъ или заселище и отъ него сж останали и до день днешенъ само сгурия, парчета отъ глинени сждове, рѣждясали стрели и нищо друго.

— Вѣрно е това, отче. И азъ съмъ намиралъ такива парчета. Тѣ сж отъ този палатъ, а?

— Отъ него сж, я! Та, да продължа, съградилъ нашиятъ незнаенъ царь или боляръ черквата и поржчалъ чакъ изъ Цариградъ камбана. Докарали камбаната, вързали я съ сиджимъ и майсторитѣ взели да я вдигатъ къмъ кубето, за да я окачатъ на желѣзния ченгелъ подъ гредата. Но, за зла слуга, сиджимътъ се скжсалъ, тежката камбана паднала на земята и счупила двата крака на главния майсторъ.

— Я гледай! Сетне какво станало съ горкия майсторъ? — зазвуча тревожно гласътъ на черковния слуга.

— Какво ли? Изтекла много кръвъ отъ краката му и той скоро предалъ Богу духъ. Тогава другаритѣ му майстори заровили мъртвеца подъ олтара, взели сетне по-дебели сиджими и окачили камбаната на кубето подъ гредата. Окачили я, но проклели камбаната съ тѣзи думи: „Който мрѣдне отъ това мѣсто цариградската камбана, смъртъ да го сполети на часа, така както го сполетя и майсторътъ ни.“ Съ тѣзи думи на уста и съ просълзени очи, младитѣ майстори си отишли. Много лѣта преминали отъ тогава. Проклятието се забравило. Преди около четиристотинъ години, когато дошле, както ти рекохъ, турцитѣ, и заробили царството ни, запалили черквата. Рухнала камбаната и завѣнтѣла. Като се изпепелило всичко, нѣколцина поганци граб-

